

Dosarul nr. 3ra-861/2020

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani (I. Barbacaru)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (M. Guzun, Gr. Dașchevici, V. Clima)

DECIZIE

23 decembrie 2020

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ lărgit
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele ședinței, judecătorul
judecătorii

Tamara Chișca-Doneva
Maria Ghervas
Nina Vascan
Nicolae Craiu
Victor Burduh

examinând recursurile depuse de Serviciul Fiscal de Stat, Direcția generală administrare fiscală a municipiului Chișinău,

în cauza de contencios administrativ, la cererea de chemare în judecată depusă de Anatolie Culicov împotriva Serviciului Fiscal de Stat privind anularea actului administrativ,

împotriva deciziei din 26 februarie 2020 a Curții de Apel Chișinău și deciziei suplimentare din 27 mai 2020 a Curții de Apel Chișinău,

c o n s t a t ă :

La 29 martie 2019 Anatolie Culicov a înaintat cerere de chemare în judecată împotriva Serviciului Fiscal de Stat privind anularea actului administrativ și încasarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că la 22 ianuarie 2019 a recepționat avizul de plată la impozitul pe avere pentru anul 2018 nr. 0000180048, pentru folosirea imobilului de tip locativ, nr. cadastral XXX, amplasat în XXX. Consideră că avizul a fost emis cu încălcarea prevederilor legislației în vigoare, deoarece imobilul nominalizat nu este imobil de tip locativ, dar este o construcție de cultură și agrement, care se folosește ca încăpere pentru oficii, acest fapt fiind confirmat și prin certificatul din Registrul bunurilor imobile din 18 ianuarie 2019, eliberat de Agenția Servicii Publice.

La 20 iulie 2018 Serviciul Cadastral Teritorial Chișinău a întocmit actul de constatare nr. 0100/18/90224, prin care s-a constatat că conform Registrului bunurilor imobile construcția cu nr. cadastral XXX, a fost înregistrată cu modul de folosință – construcție de cultură și agrement, iar la momentul adresării în instanța de judecată, încăperile erau folosite ca oficii.

Fiind proprietar al acestui bun imobil, a oferit bunul în locațiune SRL „OMTEK”, care anual achită impozitul pe venit reclamantului obținut din darea în locațiune a imobilului, ceea ce se confirmă prin informația nr. 1 din 31 decembrie 2015, informația nr. 3 din 31 decembrie 2016, informația nr. 3 din 31 decembrie 2017, informația nr. 4 din 31 decembrie 2018. Or, reieșind din faptul că SRL „OMTEK” achită impozitul pe venit din numele reclamantului, urmează că imobilul indicat nu este unul locativ, dar arendat de către o societate comercială, având statutul unei încăperi de tip comercial.

Astfel avizul de plată emis pe numele lui Anatolie Culicov este ilegal, în acesta fiind incluse date eronate. Astfel, la rubrica respectivă din avizul de plată a fost indicat că destinația bunului impozabil este locativă, ceea ce contravine situației de fapt și de drept, care confirmă exclusiv că imobilul indicat este un bun care are cu totul altă destinație, anume construcție de cultură și agrement.

Prin urmare, Serviciul Fiscal de Stat nu urma să efectueze un asemenea calcul în sensul plății impozitului de către Anatolie Culicov pentru bunul imobil cu destinație locativă or, Serviciul Fiscal de Stat era obligat să verifice veridicitatea datelor incluse în avizul de plată.

Reclamantul a solicitat anularea avizului de plată a impozitului pe avere pentru anul 2018 nr. 0000180048 din 22 ianuarie 2019, emis de Serviciul Fiscal de Stat pe numele lui Culicov Anatolie.

Prin hotărârea din 24 decembrie 2019 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani, cererea de chemare în judecată înaintată de Anatolie Culicov împotriva Serviciului Fiscal de Stat privind anularea actului administrativ și încasarea cheltuielilor de judecată, a fost respinsă ca fiind neîntemeiată.

Manifestând dezacordul cu hotărârea instanței de fond Anatolie Culicov la 17 ianuarie 2020 a depus apel, solicitând casarea integrală a hotărârii din 24 decembrie 2019 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani, cu emiterea unei hotărâri noi de admitere a acțiunii, cu anularea avizului de plată la impozitul pe avere pentru anul 2018 nr. 0000180048 din 22 ianuarie 2019 eliberat de Serviciul Fiscal de Stat pe numele lui Anatolie Culicov, cât și compensarea cheltuielilor pentru asistență juridică.

Prin decizia din 26 februarie 2020 a Curții de Apel Chișinău, a fost casată hotărârea din 24 decembrie 2019 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani, cu emiterea unei hotărâri noi prin care cererea de chemare în judecată depusă de Anatolie Culicov împotriva Serviciului Fiscal de Stat cu privire la anularea actului administrativ a fost admisă. A fost anulat avizul de plată a impozitului pe avere pentru anul 2018 nr. 0000180048 din 22 ianuarie 2019, emis de Serviciul Fiscal de Stat pe numele lui Anatolie Culicov.

Prin decizia suplimentară din 27 mai 2020 a Curții de Apel Chișinău, s-a încasat de la Serviciul Fiscal de Stat în beneficiul lui Anatolie Culicov, cheltuielile de asistență juridică în sumă de 1000 de lei. În rest pretenția privind încasarea sumei ce excede suma admisă, a fost respinsă ca neîntemeiată.

La 04 martie 2020 Serviciul Fiscal de Stat, Direcția generală administrare fiscală a mun. Chișinău, a depus cerere de recurs nemotivată, iar la 12 iunie 2020 a depus cerere de recurs motivată împotriva deciziei din 26 februarie 2020 a Curții de Apel Chișinău, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și

menținerea în vigoare a hotărârii din 24 decembrie 2019 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani.

În motivarea recursului recurentul a invocat că decizia instanței de apel este arbitrară, neîntemeiată și emisă cu interpretarea eronată a legii și a circumstanțelor de fapt.

În susținerea soluției adoptate, instanța de apel a invocat că, prin înscrisurile cauzei se confirmă că, bunul imobil cu numărul cadastral XXX, are destinația „construcție de cultură și agrement”, dar nu destinația de spațiu „locativ” precum invocă Serviciul Fiscal de Stat în avizul contestat. Totodată, instanța de apel a menționat că și-a întemeiat această concluzie pe certificatul eliberat de Oficiul Cadastral Teritorial Chișinău, în conținutul căruia se indică că bunul imobil cu nr. cadastral XXX, are destinația „construcție de cultură și agrement”, precum și pe actul de constatare nr. 0100/18/90224 din 20 iulie 2018, întocmit de Serviciul Cadastral Teritorial, în conținutul căruia se indică că, construcția cu nr. cadastral XXX, este înregistrată cu modul de folosință „construcție de cultură și agrement”.

La acest capitol Serviciul Fiscal de Stat relevă că instanța de apel întru argumentarea soluției adoptate, asimilează modul de folosință curent al bunului cu destinația acestuia, concluzionând astfel că bunul imobil indicat, construcția cu nr. cadastral XXX nu are destinație locativă, dar destinația „construcție de cultură și agrement”.

Consideră recurentul că Curtea de Apel Chișinău, a interpretat eronat prevederile pct. 2 și pct. 4 lit. d) din Regulamentul cu privire la evaluarea bunurilor imobile în scopul impozitării, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1303 din 24 noiembrie 2004, care stabilește expres că, categoria la care este atribuit bunul imobil în funcție de modul de folosință curent, constituie tipul bunului imobil. Iar, modul de folosință corespunde utilizării predominante a bunului imobil la momentul executării evaluării, indiferent de destinația acestuia.

Recurentul a relatat că, în actul de constatare nr. 0100/18/90224 din 20 iulie 2018, întocmit de Serviciul Cadastral Teritorial, conform Registrului bunurilor imobile ținut de SCT Chișinău, construcția cu numărul cadastral XXX, este înregistrată cu modul de folosință - construcție de cultură și agrement, aflată în proprietatea a mai mulți coproprietari, inclusiv Culicov Anatolie și Culicov Liliana. Mai mult, se invocă că, cotele-părți din construcția cu numărul cadastral 1XXX, indicate în contractul privind stabilirea modului de folosință nr. 872 din 05 iunie 2018, cu planul anexă în care sunt indicate încăperile, care conform Registrului bunurilor imobile, sunt proprietate a lui Culicov Anatolie și Culicov Liliana în mărime totală de 2/5 cotă-parte.

Astfel, instanța de apel, în cadrul cercetării actelor cauzei, a omis să ia în considerare faptul că prevederile Regulamentului cu privire la evaluarea bunurilor imobile în scopul impozitării, sunt aplicabile cauzei în calitate de normă specială care reglementează în mod concret categoriile de bunuri imobile și modul de evaluare a bunurilor imobile în scopul impozitării. Iar, rezultatele evaluării efectuate în scopul impozitării, se aduc la cunoștința proprietarilor bunurilor imobile de către organele cadastrale teritoriale. În cazul dezacordului cu evaluarea obiectului, proprietarul acestuia este în drept să-și expună obiecțiile față de organul cadastral teritorial.

A mai invocat recurentul că argumentele instanței de apel precum că bunul imobil a fost evaluat eronat, nu pot fi reținute. Or, organul fiscal a calculat și a emis avizul de plată în baza informației înregistrate în registrul bunurilor imobile la situația din 01 noiembrie a anului de gestiune.

Prin urmare, instanța de apel nu a determinat circumstanțele care sunt importante pentru justa soluționare a cauzei, precum și nu a relevat cu certitudine în temeiul cărui înscris din actele cauzei, bunul imobil cu nr. cadastral XXX, amplasat în XXX, denotă că ar avea destinația „construcție de cultură și agrement”, dar nu destinația de „spațiu locativ”.

Recurentul a menționat că prima instanță în temeiul actelor și normelor conexe cauzei, corect a constatat că bunul imobil cu numărul cadastral XXX, situat XXX, care aparține cu drept de proprietate reclamantului Culicov Anatolie, constituie obiect al impunerii cu impozit pe avere.

La 17 iulie 2020 Serviciul Fiscal de Stat, Direcția generală administrare fiscală a mun. Chișinău, a depus cerere de recurs împotriva deciziei suplimentare din 27 mai 2020 a Curții de Apel Chișinău, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei suplimentare a instanței de apel cu pronunțarea unei hotărâri noi de respingere a cererii privind compensarea cheltuielilor de asistență juridică, ca fiind neîntemeiată.

În motivarea recursului a invocat că deși Curtea de Apel Chișinău a admis integral pretențiile lui Anatolie Culicov, a omis să se expună asupra încasării cheltuielilor pentru asistența juridică, care au fost solicitate expres și în cererea de apel. A relevat că, partea care a avut câștig de cauză în prima instanță, în acțiunea intentată de Anatolie Culicov împotriva Serviciului Fiscal de Stat privind anularea actului administrativ este Serviciul Fiscal de Stat.

Astfel, bonul de plată pentru asistența juridică prestată de avocatul Ilie Gîlca în mărime de 5000 de lei a fost anexat la actele cauzei în prima instanță. Respectiv, în baza principiului „actori incumbit probatio”, cel ce face o punere înaintea judecății trebuie să o dovedească, avocatul intimatului urma să prezinte dovada cheltuielilor pentru asistență juridică suportate în mod efectiv și acțiunile întreprinse care justifică încasarea acestora. Bonul de plată anexat la materialele cauzei în instanța de fond nu confirmă că suma indicată, ca fiind cheltuieli pentru asistența juridică, a fost suportată în mod real și efectiv și în instanța de apel.

În temeiul art. 244 alin. (1) Cod administrativ, hotărârile curții de apel ca instanța de fond, precum și deciziile instanței de apel pot fi contestate cu recurs.

Iar în conformitate cu prevederile art. 245 din Codul administrativ, recursul se depune la instanța de apel în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel, dacă legea nu stabilește un termen mai mic. Instanța de apel transmite neîntârziat Curții Supreme de Justiție recursul împreună cu dosarul judiciar.

Motivarea recursului se prezintă Curții Supreme de Justiție în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel. Dacă se depune împreună cu cererea de recurs, motivarea recursului se depune la instanța de apel.

La caz, Curtea de Apel Chișinău a pronunțat decizia contestată, în prezența participanților la proces, la data de 26 februarie 2020. Astfel, recurentul la data de 04 martie 2020 a depus cerere de apel nemotivată în termenul stabilit la art. 245 alin. (1) din Codul administrativ.

Decizia motivată a Curții de Apel Chișinău a fost expediată participanților la proces și recepționată, conform avizului de recepție, de către recurent, la data de 14 mai 2020 (f.d 142).

Astfel, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ menționează că Serviciul Fiscal de Stat, s-a conformat prevederilor legale și a depus recursul motivat la data de 12 iunie 2020, în termenul prevăzut de art. 245 alin. (2) Cod administrativ.

La 27 mai 2020 Curtea de Apel Chișinău, a pronunțat decizia suplimentară, în lipsa participanților la proces. Decizia suplimentară a Curții de Apel Chișinău a fost expediată participanților la proces și recepționată, de către recurent, conform avizului de recepție, la data de 01 iulie 2020 (f.d. 141).

Astfel, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ menționează că Serviciul Fiscal de Stat, s-a conformat prevederilor legale și a depus recursul împotriva deciziei suplimentare la data de 17 iulie 2020, în termenul prevăzut de art. 245 Cod administrativ

La 05 august 2020 în adresa lui Anatolie Culicov și avocatului acestuia Ilie Gîlca, a fost expediată copia recursului, cu înștiințarea despre posibilitatea depunerii referinței (f.d. 163, 165, 166).

La 17 noiembrie 2020 Anatolie Culicov, reprezentat de avocatul Ilie Gîlca, a depus referință la cererea de recurs, solicitând respingerea recursului depus de Serviciul Fiscal de Stat, cu menținerea fără modificări a deciziei din 26 februarie 2020 a Curții de Apel Chișinău, or instanța de apel a stabilit corect circumstanțele cauzei, și anume că imobilul litigios, este o construcție de cultură și agrement, care se folosește ca încăpere pentru oficii, nefiind considerat un bun locativ (f.d. 168-171).

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție, examinând admisibilitatea recursului, l-a numit pentru judecare în completul de 5 judecători (f.d. 167).

În conformitate cu art. 258 alin. (3) din Codul administrativ, procedurile de contencios administrativ inițiate până la intrarea în vigoare a prezentului cod se vor examina în continuare, după intrarea în vigoare a prezentului cod, conform prevederilor prezentului cod. Prin derogare, admisibilitatea unei astfel de acțiuni în contenciosul administrativ se va face conform prevederilor în vigoare până la intrarea în vigoare a prezentului cod. Prevederile prezentului alineat se vor aplica corespunzător pentru procedurile de apel, de recurs și de contestare cu recurs a încheierilor judecătorești.

Din sensul normei de drept enunțate, urmează că legiuitorul a optat pentru principiul aplicării imediate a noilor reglementări procedurale. Respectiv, procedura de contencios administrativ în prezenta speță în partea procedurală urmează a fi examinată prin prisma dispozițiilor Codului administrativ, aprobat prin Legea nr. 116 din 19 iulie 2018, iar în partea materială urmează a fi aplicate prevederile legale în vigoare la momentul emiterii actului administrativ contestat, și anume a Legii contenciosului administrativ nr. 793 din 10 februarie 2000 (abrogată la 01 aprilie 2019). Or, în speță procedura administrativă se referă la o activitate administrativă inițiată până la 01 aprilie 2019, aspect care determină că la caz se vor aplica dispozițiile legale vechi, care reglementau aceste instituții.

În conformitate cu prevederile art. 247 Cod administrativ, Curtea Supremă de

Justiție examinează și soluționează recursul fără ședință de judecată.

Studiind materialele dosarului, Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră necesar de a admite recursul, a casa integral decizia din 26 februarie 2020 și decizia suplimentară din 27 mai 2020 a instanței de apel și a menține hotărârea primei instanțe, din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 248 alin. (1) lit. c) Cod administrativ, examinând recursul, Curtea Supremă de Justiție adoptă una dintre următoarele decizii: casează integral decizia instanței de apel și emite o nouă decizie.

În corespundere cu art. 22 alin. (1) Cod administrativ, autoritățile publice și instanțele de judecată competente cercetează starea de fapt din oficiu. Acestea stabilesc felul și volumul cercetărilor și nu sunt legate nici de expunerile participanților, nici de cererile lor de reclamare a probelor.

Conform art. 194 alin. (2) Cod administrativ, în procedura de examinare a cererilor de recurs, hotărârile și deciziile contestate se examinează din oficiu în privința existenței greșelilor procedurale și aplicării corecte a dreptului material.

La caz, instanța de recurs menționează prevederile art. 1 alin. (2) din Legea contenciosului administrativ nr. 793-XIV din 10 februarie 2000 (în vigoare până la 01 aprilie 2019), conform căreia orice persoană care se consideră vătămată într-un drept al său, recunoscut de lege, de către o autoritate publică, printr-un act administrativ sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri, se poate adresa instanței de contencios administrativ competente pentru a obține anularea actului, recunoașterea dreptului pretins și repararea pagubei ce i-a fost cauzată.

În temeiul art. 16 alin. (1) din Legea contenciosului administrativ nr. 793-XIV din 10 februarie 2000 (în vigoare până la 01 aprilie 2019), persoana care se consideră vătămată într-un drept al său, recunoscut de lege, printr-un act administrativ și nu este mulțumită de răspunsul primit la cererea prealabilă sau nu a primit niciun răspuns în termenul prevăzut de lege, este în drept să sesizeze instanța de contencios administrativ competentă pentru anularea, în tot sau în parte, a actului respectiv și repararea pagubei cauzate.

Din materialele cauzei s-a constatat că, înaintând prezenta acțiune în judecată, Anatolie Culicov a solicitat anularea avizului de plată la impozitul pe avere pentru anul 2018 cu nr. 0000180048 din 22 ianuarie 2018, emis de Serviciul Fiscal de Stat, cât și încasarea cheltuielilor de asistență juridică suportate.

Judecând cauza, prima instanță a conchis asupra netemeinicii acțiunii înaintate, respingând acțiunea ca fiind neîntemeiată (f.d. 66, 71-74).

Pentru a concluziona astfel instanța de fond a reținut că, înscrisurile anexate de către reclamant și anume, informația nr. 1 din 31 decembrie 2015, informația nr. 2 din 31 decembrie 2016, informația nr. 3 din 31 decembrie 2017, informația nr. 4 din 31 decembrie 2018, confirmă faptul achitării de către SRL „OMTEK” în folosul lui Culicov Anatolie a sumei impozitului pe venit de la transmiterea în locațiune a proprietății imobiliare. Informația nr. 1, 2, 3, 4 pentru anii 2015, 2016, 2017, 2018, indică suma venitului obținut în conformitate cu prevederile art. 88, 89, 90, 91 din Codul fiscal. Astfel, aceste informații nu au careva tangență cu obiectul dedus judecării care la caz, constituie achitarea impozitului pe avere pentru anul 2018.

A mai specificat instanța de judecată că, clasificarea și evaluarea construcției cu nr. cadastral XXX, amplasată în XXX, ce aparține cu drept de proprietate reclamantului, a fost efectuată în conformitate cu prevederile legislației în vigoare și careva temei de anulare a avizului de plată a impozitului pe avere pentru anul 2018 nr. 0000180048 din 22 ianuarie 2019, nu a fost stabilit.

Totodată, a mai relatat că argumentele reclamantului nu pot fi reținute, deoarece acesta a interpretat eronat normele de drept și situația de fapt, iar soluția Serviciului Fiscal de Stat se întemeiază pe o interpretare corectă a normelor de drept material, cu aprecierea juridică cuvenită a probelor și în conformitate cu competențele prevăzute de Codul fiscal.

Instanța de apel, verificând legalitatea hotărârii primei instanțe, reieșind din temeiul și obiectul acțiunii, aplicând legea materială care guvernează raportul juridic litigios și având la bază cumulul de probe prezentate de părți, a ajuns la concluzia netemeinicii hotărârii primei instanțe și temeinicii apelului declarat de către Anatolie Culicov. Ca rezultat instanța de apel a casat hotărârea din 24 decembrie 2019 a Judecătorei Chișinău, sediul Rîșcani, a admis acțiunea înaintată de către Anatolie Culicov și a anulat avizul de plată la impozitul pe avere pentru anul 2018 cu nr. 0000180048 din 22 ianuarie 2018, emis de Serviciul Fiscal de Stat pe numele lui Anatolie Culicov.

În motivarea deciziei, instanța de apel a specificat că prin avizul de plată la impozitul pe avere pe anul 2018, lui Anatolie Culicov i-a fost calculat și înaintat spre plată impozitul pe avere inclusiv și pentru bunul imobil cu nr. cadastral XXX, organul fiscal indicând că bunul respectiv are destinație „locativă”, aceste constatări ale organului fiscal expuse în avizul de plată la impozitul pe avere pe anul 2018 fiind neîntemeiate și în contradicție cu înscrisurile atașate la materialele dosarului.

A menționat Curtea de Apel Chișinău că prin înscrisurile anexate la materialele cauzei se confirmă că bunul imobil cu nr. cadastral XXX, are destinația „construcție de cultură și agrement”, dar nu destinația de spațiu „locativ”, după cum a invocat Serviciul Fiscal de Stat în avizul contestat. Această concluzie se întemeiază pe certificatul eliberat de Oficiul Cadastral Teritorial Chișinău, în conținutul căruia se indică că bunul imobil cu nr. cadastral XXX, are destinația „construcție de cultură și agrement”, precum și pe actul de constatare nr. 0100/18/90224 din 20 iulie 2018, întocmit de Serviciul Cadastral Teritorial Chișinău, în conținutul căruia se indică că construcția cu nr. cadastral XXX, este înregistrată cu modul de folosință „construcție de cultură și agrement”.

Astfel, organul fiscal în mod nejustificat a calculat impozitul pe avere inclusiv și pentru bunul imobil cu nr. cadastral XXX, așa cum acest bun imobil nu are destinația „locativă”.

A mai reținut instanța de apel că concluziile organului fiscal sunt întemeiate pe răspunsul Agenției Servicii Publice în care se indică că destinația imobilului menționat este „locativă”, însă datele incluse în acest răspuns sunt în contradicție cu datele incluse în Registrul bunurilor imobile, în care se indică că bunul imobil cu nr. cadastral XXX, are destinația „construcție de cultură și agrement”.

Ulterior instanța de apel, prin decizia suplimentară din 27 mai 2020 a Curții de Apel Chișinău, a încasat de la Serviciul Fiscal de Stat în beneficiul lui Anatolie

Culicov, cheltuielile de asistență juridică în sumă de 1000 de lei. În rest pretenția privind încasarea sumei ce excede suma admisă, a fost respinsă ca neîntemeiată.

Pentru a decide astfel instanța de apel a constatat că, Anatolie Culicov a avut câștig de cauză în apel, în acțiunea intentată împotriva Serviciului Fiscal de Stat privind anularea actului administrativ. Astfel, ultimul a invocat suportarea cheltuielilor de asistență juridică pentru servicii de reprezentare a avocatului Ilie Gîlca, în sumă de 5000 de lei, conform bonului de plată anexat la materialele cauzei.

Având la bază criteriile de stabilire a cheltuielilor de asistență juridică, prin prisma circumstanțelor invocate, Colegiul a admis parțial cererea depusă de către avocatul Ilie Gîlca în numele lui Culicov Anatolie privind adoptarea unei decizii suplimentare, cu dispunerea compensării cheltuielilor de asistență juridică din contul Serviciului Fiscal de Stat în beneficiul lui Culicov Anatolie, în sumă de 1000 de lei.

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție consideră concluzia instanței de apel contradictorie circumstanțelor cauzei, fiind rezultată din aprecierea eronată a probelor, pe când concluzia primei instanțe despre necesitatea respingerii acțiunii este justă, aceasta având la bază cumulumul dovezilor administrate în coraport cu normele juridice ce guvernează raportul juridic litigios.

În susținerea opiniei enunțate, instanța de recurs menționează că în conformitate cu art. 132 alin. (1) din Constituția Republicii Moldova, impozitele, taxele și orice venituri ale bugetului de stat și ale bugetului asigurărilor sociale de stat, ale bugetelor raioanelor, orașelor și satelor se stabilesc, conform legii, de organele reprezentative respective, iar conform art. 58 alin. (2) din Constituție, sistemul legal de impuneri trebuie să asigure așezarea justă a sarcinilor fiscale.

La rândul său, art. 6 alin. (1) Cod fiscal, stipulează că impozitul este o plată obligatorie cu titlu gratuit, care nu ține de efectuarea unor acțiuni determinate și concrete de către organul împuternicit sau de către persoana cu funcții de răspundere a acestuia pentru sau în raport cu contribuabilul care a achitat această plată.

În cauza dedusă judecătii, în care obiect al examinării constituie anularea avizului de plată la impozitul de avere emis de către Serviciul Fiscal de Stat, prezintă relevanță prevederile art. 191 alin. (1) Cod fiscal, conform căruia avizul de plată a obligației fiscale reprezintă o înștiințare scrisă prin care Serviciul Fiscal de Stat sau o altă autoritate cu atribuții de administrare fiscală cere contribuabilului să stingă obligațiile fiscale indicate în el.

În corespundere cu prevederile art. 267 alin. (1) și (3) Cod fiscal, decizia Serviciului Fiscal de Stat sau acțiunea funcționarului fiscal poate fi contestată numai de persoana vizată în decizie sau împotriva căreia a fost întreprinsă acțiunea ori de reprezentantul ei, în modul stabilit de prezentul cod. Obligația de a dovedi incorectitudinea deciziei emise de Serviciul Fiscal de Stat se atribuie persoanei care contestează.

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ reține că prin Legea nr. 138 din 17 iunie 2016 cu privire la modificarea și completarea unor acte legislative, în vigoare din 01 ianuarie 2016, Codul fiscal a fost completat cu o nouă categorie de impozit „Titlul VI¹ – Impozitul pe avere”, care în sensul art. 287¹, reprezintă impozitul aplicat asupra averii contribuabilului sub formă de bunuri

imobiliare cu destinație locativă, inclusiv căsuțele de vacanță (cu excepția terenurilor), în cazul în care acestea satisfac condițiile specificate în prezentul titlu.

Conform art. 287⁶ Cod fiscal, calcularea impozitului pe avere și prezentarea avizelor de plată se realizează de către Serviciul Fiscal de Stat în termen de până la 10 decembrie pentru situația existentă la 01 noiembrie a anului de gestiune.

Iar potrivit art. 287² alin. (1) Cod fiscal, subiecți ai impunerii sunt persoanele fizice proprietari ai bunurilor imobiliare cu destinație locativă, inclusiv căsuțele de vacanță (cu excepția terenurilor), pe teritoriul Republicii Moldova.

În prezenta cauză s-a constatat că la 22 ianuarie 2019 Serviciul Fiscal de Stat a emis avizul de plată la impozitul pe avere pentru anul 2018 nr.0000180048 ce vizează patru imobile, inclusiv și două imobile cu numerele cadastrale XXX situate în XXX, proprietar Anatolie Culicov, suma totală a impozitului calculat spre plată constituind 21 993,12 de lei (f.d. 25).

Actele cauzei atestă că Anatolie Culicov nefiind de acord cu avizul de plată nr. 0000180048 din 22 ianuarie 2019, a înaintat la 30 ianuarie 2019 Serviciului Fiscal de Stat o cerere prealabilă prin care a solicitat anularea avizului, deoarece bunul imobil din XXX nu are destinația locativă, dar construcție de cultură și agrement (f.d. 26).

La 21 februarie 2019 Serviciul Fiscal de Stat a remis contestația depusă de Anatolie Culicov pentru examinare după competență Agenției Servicii Publice (f.d. 30), informându-l corespunzător despre aceasta și pe Anatolie Culicov (f.d. 27), însă scrisoarea a revenit în adresa organului fiscal drept nerecepționată de ultimul (f.d. 28-29).

Prin răspunsul Agenției Servicii Publice nr. 11-03/8265/2019 din 16 aprilie 2019 referitor la evaluarea construcției cu numărul cadastral XXX, Serviciul Fiscal de Stat, cât și Anatolie Culicov au fost informați că potrivit informației din Registrul bunurilor imobile construcția nefinalizată cu numărul cadastral XXX a fost înregistrată primar la 06 octombrie 2004 în temeiul autorizației de construire nr. 525 din 23 iunie 2003, prin care s-a autorizat „construirea unui centru de agrement și distracții pentru copii”. Ulterior, proprietarul construcției nefinalizate cu numărul cadastral XXX a înstrăinat construcția respectivă terțelor persoane pe cote-părți, iar contractele de vânzare-cumpărare stabilesc că obiect al contractului îl constituie cotă-parte din construcție nefinalizată, care, după recepția lucrărilor de construcție, va avea modul de folosință „construcție de cultură și agrement”. Însă documente ce confirmă recepția lucrărilor de construcție (proces-verbal de recepție) asupra construcției cu numărul cadastral XXX, nu au fost prezentate organului cadastral pentru înregistrarea dreptului.

Totodată, conform datelor capitolului supliment al Registrului bunurilor imobile, construcția cu numărul cadastral XXX a fost supusă evaluării în scopul impozitării de către serviciul cadastral teritorial Chișinău la 16 decembrie 2010, fiind atribuită la categoria „case de locuit din localitățile urbane”, în rezultatul examinării dosarului tehnic conform anexei la planul construcției, în care este indicat că majoritatea încăperilor din construcția dată se utilizează ca spațiu locativ.

Mai mult, bunul imobil în cauză se află în proprietatea comună în diviziune a mai multor persoane, care constituie subiecți ai impunerii cu impozitul pe bunurile imobile, în conformitate cu prevederile Titlului VI al Codului fiscal. Astfel, atribuirea construcției la categoria bunurilor imobile nelocative (comerciale) va conduce la schimbarea modalității de impozitare a tuturor subiecților impunerii cu impozitul pe

bunurile imobile ce dețin cote-părți din construcția dată. O soluție în cazul dat, ar fi formarea obiectelor independente la nivel de încăperi izolate prin divizarea construcției, la cererea coproprietarilor, în conformitate cu prevederile Legii cu privire la formarea bunurilor imobile nr. 354 din 28.10.2004 (f.d. 31-32).

Ca rezultat, la 17 mai 2019 Serviciul Fiscal de Stat a remis răspunsul la cererea prealabilă lui Anatolie Culicov, indicând că lipsesc temeiuri legale de modificare a avizului de plată la impozitul pe avere pentru anul 2018, care a fost emis în strictă conformitate cu datele din Registrul bunurilor imobile la situația din 01 noiembrie 2018 (f.d. 53-54).

Astfel, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ menționează că în conformitate cu art. 287³ alin. (1) și (3) Cod fiscal, obiect al impunerii al impozitului pe avere îl constituie bunurile imobiliare cu destinație locativă, inclusiv căsuțele de vacanță (cu excepția terenurilor), precum și cotele-părți, a căror totalitate întrunește cumulativ următoarele condiții: valoarea estimată totală constituie 1,5 milioane și mai mult; suprafața totală constituie 120 m² și mai mult. Nu constituie obiect al impunerii bunurile imobiliare, inclusiv cotele-părți, aflate în posesia persoanei, a căror valoare totală nu depășește 1,5 milioane de lei și suprafața nu depășește 120 m².

Alineatul (4) din același articol, stipulează că baza impozabilă a bunurilor imobiliare constituie valoarea estimată a acestor bunuri, apreciată de către organele cadastrale teritoriale.

Din conținutul acestor dispoziții legale, rezultă că impozitul pe avere este aplicat asupra averii contribuabilului sub formă de bunuri imobiliare cu destinație locativă, fiind pasibile impozitării imobilele cu destinație locativă cu o suprafață mai mare de 120 m.p. și valoarea de peste 1,5 milioane de lei, condiții care urmează a fi întrunite cumulativ.

La caz, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ consideră oportun de a consemna și prevederile pct. 18 din Hotărârea Guvernului despre aprobarea Regulamentului cu privire la evaluarea bunurilor imobile în scopul impozitării nr. 1303 din 24 noiembrie 2004 (în vigoare la data apariției litigiului), conform cărora clasificarea pentru evaluarea în scopul impozitării se efectuează în baza modului de folosință a bunului imobil.

Subsidiar, pct. 19 lit. a) și b) din același Regulament, distinge următoarele tipuri de bunuri imobile: a) bunuri imobile cu destinație locativă, care includ construcțiile și încăperile izolate destinate predominant locuirii permanente și activităților complementare ei, precum și terenurile pe care sînt amplasate sau urmează a fi amplasate astfel de construcții, cu următoarele subcategorii: apartamente și încăperi izolate locative în case cu multe etaje; apartamente în case de locuit individuale; case de locuit individuale, inclusiv terenuri aferente și construcțiile auxiliare în localitățile urbane și în localitățile rurale; terenuri destinate construcției locative; b) bunuri imobile cu destinație comercială și industrială, la care sînt atribuite construcțiile și încăperile izolate cu destinație nelocativă, utilizate predominant pentru: desfășurarea activităților economice, diferite de cele de producere (comerț, prestare a serviciilor și altele asemenea), și terenurile pe care sînt amplasate aceste bunuri; producerea sau confecționarea unor bunuri materiale, inclusiv în scopuri complementare celor

enumerare mai sus, și terenurile pe care sînt amplasate aceste construcții, precum și bunurile imobile ale gospodăriei comunale, ale transporturilor și telecomunicațiilor.

Prin urmare, reieșind din cuprinsul prevederilor enunțate, raportate la înscrisurile anexate la materialele cauzei, instanța de apel eronat a concluzionat că organul fiscal în mod nejustificat a calculat impozitul pe avere inclusiv și pentru bunul imobil cu nr.cadastral XXX, așa cum acest bun imobil nu are destinația „locativă” or, prin înscrisurile reținute de către instanța de apel eliberate de organul cadastral teritorial se confirmă că bunul imobil nr.cadastral XXX are destinația de „construcție de cultură și agrement”.

În acest sens, instanța de recurs remarcă că evaluarea bunurilor imobile în scopul impozitării este efectuată de către oficiile cadastrale teritoriale, conform Hotărârii Guvernului nr. 1303 din 24.11.2004, iar Serviciul Fiscal de Stat în conformitate cu datele din Registrul bunurilor imobile la situația din 01 noiembrie 2018 a întocmit avizul de plată nr. 0000180048 din 22 ianuarie 2019.

Conform prevederilor pct. 4 lit. d) din Regulamentul cu privire la evaluarea bunurilor imobile în scopul impozitării aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1303 din 24 noiembrie 2004 (în vigoare la data apariției litigiului), tipul bunului imobil este categoria la care este atribuit bunul imobil în funcție de modul de folosință curent. Modul de folosință corespunde utilizării predominante a bunului imobil la momentul executării evaluării, indiferent de destinația acestuia.

Astfel, conform materialului probator anexat la dosar se confirmă că Anatolie Culicov încă în anul 2018 cunoștea informația organului cadastral privind evaluarea bunurilor imobile, precum că bunul imobil cu numărul cadastral XXX este evaluat „ca casă de locuit”, depunând în acest sens la 28 iunie 2018 cerere de chemare în judecată împotriva Agenției Servicii Publice, cu solicitarea de a declara ilegal refuzul Agenției Servicii Publice din 29 mai 2018 privind corectarea erorilor la evaluarea bunului imobil numărul cadastral XXX amplasat pe XXX; constatarea faptului că bunul imobil cu numărul cadastral XXX reprezintă construcție de cultură și agrement, cu obligarea Agenției Servicii Publice să opereze modificările de rigoare în baza de date și să reevalueze bunul imobil cu numărul cadastral XXX potrivit Hotărârii Guvernului nr. 1303 din 24.11.2004 despre aprobarea Regulamentului cu privire la evaluarea bunurilor imobile în scopul impozitării (f.d. 58-59). Totodată Anatolie Culicov prin cererea din 23 decembrie 2019, a solicitat admiterea renunțului la acțiunea înaintată, cu încetarea procesului civil pe marginea tuturor pretențiilor din acțiunea depusă împotriva Agenției Servicii Publice cu privire la contestarea actului administrativ (f.d. 60).

Prin urmare, datele privind evaluarea bunului imobil cu nr.cadastral XXX, amplasat în XXX, „ca casă de locuit” au rămas neschimbate în baza de date a Agenției Servicii Publice.

Completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție reține ca relevant cazului informația Agenției Serviciilor Publice, Departamentul Cadastru, precum că referitor la imobilul litigios nu au fost prezentate pentru înregistrarea dreptului, documente ce confirmă recepția lucrărilor de construcție (proces-verbal de recepție) asupra construcției cu numărul cadastral XXX. Iar, conform datelor capitolului supliment al Registrului bunurilor imobile,

construcția cu numărul cadastral XXX a fost supusă evaluării în scopul impozitării de către serviciul cadastral teritorial Chișinău la 16 decembrie 2010, fiind atribuită la categoria „case de locuit din localitățile urbane”, în rezultatul examinării dosarului tehnic conform anexei la planul construcției, în care este indicat că majoritatea încăperilor din construcția dată se utilizează ca spațiu locativ (f.d. 31-32).

Totodată instanța de recurs menționează că certificatul eliberat la 18 ianuarie 2019 de către Agenția Servicii Publice și prezentat de către Anatolie Culicov ca probă în confirmarea poziției sale precum că modul de folosință a construcției cu numărul cadastral XXX din XXX, este „Construcție de cultură și agrement” (f.d. 10), nu poate fi pus individual la baza soluționării juste a cauzei, or actul prezentat este incomplet, nu conține date despre coproprietari, suprafața care le aparține acestora și alte date importante referitor la imobilul litigios (f.d. 10). Mai mult, Agenția Servicii Publice confirmă faptul că construcția litigioasă a fost înregistrată primar la 06 octombrie 2004, în temeiul autorizației de construire nr. 525 din 23 iunie 2003 prin care s-a autorizat „construirea unui centru de agrement și distracții pentru copii”, informație primară care până în prezent se conține în Registrul bunurilor imobile, alte acte suplimentare nefiind prezentate de către proprietari (f.d. 31-32).

Anatolie Culicov a prezentat și actul de constatare nr. 0100/18/90224 din 20 iulie 2018 întocmit de către Serviciul Cadastral teritorial Chișinău, prin care se confirmă că bunul imobil din XXX, numărul cadastral XXX aparține cu drept de proprietate pe cote-părți beneficiarilor Culicov Anatolie, Culicov Liliana – 1/5 cotă-parte; Culicov Anatolie, Culicov Liliana – 1/5 cotă-parte; Cernat Nina – 1/10 cotă/parte; Hassoun Ahmad – 1/5 cotă-parte; Rusu Ștefan – 1/10 cotă-parte; Danici Serghei și Danici Irina – 1/5 cotă-parte. Fiind inspectate cotele-părți ce aparțin lui Culicov Anatolie, Culicov Liliana conform cererii acestora din 14 iulie 2018 a fost stabilit că la acel moment încăperile inspectate erau folosite ca oficii (f.d. 11).

Referitor la acest aspect, instanța de recurs va menționa că Anatolie Culicov este în drept să-și exercite dreptul său de proprietate asupra imobilului după bunul său plac, inclusiv și să-l dea în folosință drept oficii, însă conform dosarului tehnic, conform anexei la planul construcției, se indică că majoritatea încăperilor din construcția dată se utilizează ca spațiu locativ (f.d. 53-54), și deoarece bunul imobil din XXX, se află în proprietate comună în diviziune a mai multor persoane, care constituie subiecți ai impunerii cu impozitul pe bunurile imobile, în conformitate cu prevederile Titlului VI al Codului fiscal, atribuirea construcției la categoria bunurilor imobile nelocative (comerciale) va conduce la schimbarea modalității de impozitare a tuturor subiecților impunerii cu impozitul pe bunurile imobile ce dețin cote părți din construcția dată (f.d. 31-32).

În context, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ reține prevederile pct. 4 lit. d) din Regulamentul cu privire la evaluarea bunurilor imobile în scopul impozitării aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1303 din 24 noiembrie 2004 (în vigoare la data apariției litigiului), care stipulează că tipul bunului imobil este categoria la care este atribuit bunul imobil în funcție de modul de folosință curent. Modul de folosință corespunde utilizării predominante a bunului imobil la momentul executării evaluării, indiferent de destinația acestuia. Iar pct. 37 din Regulamentul citat stipulează că, proprietarul bunului imobil sau titularul de drept este obligat să prezinte subdiviziunii competente a Agenției Servicii Publice

informația necesară pentru evaluare. În cazul în care proprietarul sau alt titular de drept refuză să prezinte informația solicitată, evaluarea este efectuată în baza informației deținute de către subdiviziunile competente ale Agenției Servicii Publice privind bunul imobil în cauză sau bunurile imobile similare.

În astfel de circumstanțe, Colegiul relevă că, Serviciul Fiscal de Stat în mod întemeiat a înaintat spre plată lui Anatolie Culicov avizul din 22 ianuarie 2019, dat fiind că bunul imobil deținut în proprietate, cu numărul cadastral XXX, amplasat în XXX, cade sub incidența prevederilor art. 287³ alin. (1) din Codul fiscal. Or, potrivit datelor prezentate de organul cadastral Anatolie Culicov deține în proprietate bunul imobil din XXX, numărul cadastral XXX, care reprezintă obiect al impunerii cu obligația fiscală.

Prin urmare, organul fiscal în temeiul legal și în baza prevederilor legislației în vigoare a emis avizul de plată a impozitului pe avere pentru anul 2018 nr. 0000180048 din 22 ianuarie 2019, pentru bunul imobil cu numărul cadastral XXX, amplasat în XXX, pe numele lui Anatolie Culicov.

Aici Colegiul remarcă că modificările ulterioare la capitolul atribuirii construcției la categoria bunurilor imobile nelocative (comerciale), sau eventual formarea obiectelor independente la nivel de încăperi izolate prin divizarea construcției, la cererea coproprietarilor, conform modalității propuse de Agenția Servicii Publice, va avea incidență doar pe viitor la calcularea impozitului pe avere.

Pentru motivele expuse, instanța de recurs conchide că instanța de apel în mod eronat a concluzionat asupra ilegalității avizului de plată la impozitul pe avere pentru anul 2018, or prin probele administrate se confirmă că bunul imobil cu numărul cadastral XXX are destinația „locativă” și nu destinația „construcție de cultură și agrement”.

În consecință, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ consideră că prima instanță corect a aplicat prevederile legale și întemeiat a concluzionat despre necesitatea respingerii acțiunii.

La caz, prima instanță corect a dat apreciere și a respins ca neîntemeiate argumentele lui Anatolie Culicov precum că, din moment ce imobilul este arendat de către SRL „OMTEK”, în baza contactului de locațiune nr. 02/1 din 20 ianuarie 2015 și 05 ianuarie 2018 (f.d. 46-47), care achită impozitul pe venit din numele său, rezultă că acest imobil nu este de tip locativ, ci de tip comercial, or informația nr. 1 din 31 decembrie 2015; informația nr. 2 din 31 decembrie 2016; informația nr. 3 din 31 decembrie 2017; informația nr. 4 din 31 decembrie 2018 (f.d. 12-15) confirmă faptul achitării de către SRL „OMTEK” în folosul lui Culicov Anatolie a sumei impozitului pe venit de la transmiterea în locațiune a proprietății imobiliare, iar informația nr. 1, 2, 3, 4 pentru anii 2015, 2016, 2017, 2018, indică suma venitului obținut în conformitate cu prevederile art. 88, 89, 90, 91 din Codul fiscal, respectiv acestea neavând careva tangență cu obiectul dedus judecării care la caz, constituie achitarea impozitului pe avere pentru anul 2018, legalitatea căruia este contestată.

Completul apreciază ca nefondat argumentul lui Anatolie Culicov, reprezentat de avocatul Ilie Gîlca din referința la cererea de recurs precum că Curtea Supremă de Justiție a examinat un caz similar, și instanța de recurs urmează să ia în considerare decizia din 07 octombrie 2020 la examinarea prezentei cauze or, în litigiul menționat a fost dată apreciere juridică altor categorii de bunuri imobiliare, și anume garajul,

valoarea cărui nu a fost inclusă în valoarea bunului impozabil și drept urmare, decizia judecătorească invocată nu poate fi asimilată unei practici judecătorești existente în acest sens.

Referitor la decizia suplimentară din 27 mai 2020 a Curții de Apel Chișinău, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ, reține că aceasta a fost adoptată ca rezultat al omiterii instanței de apel de a se pronunța asupra cerinței privind compensarea cheltuielilor de asistență juridică suportate de către Anatolie Culicov.

Astfel, potrivit art. 94 alin. (1) Cod de procedură civilă, instanța judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să plătească, la cerere, părții care a avut câștig de cauză cheltuielile de judecată. Dacă acțiunea reclamantului a fost admisă parțial, acestuia i se compensează cheltuielile de judecată proporțional părții admise din pretenții, iar pârâtului – proporțional părții respinse din pretențiile reclamantului, iar potrivit art. 82 Cod de procedură civilă, cheltuielile de judecată se compun din taxa de stat și din cheltuielile de judecare a cauzei.

Potrivit art. 96 alin. (1) și (1¹) Cod de procedură civilă, instanța judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să compenseze părții care a avut câștig de cauză cheltuielile ei de asistență juridică, în măsură în care acestea au fost reale, necesare și rezonabile. Cheltuielile menționate la alin. (1) se compensează părții care a avut câștig de cauză dacă aceasta a fost reprezentată în judecată de un avocat.

Prin urmare, ținând cont de faptul că completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție admite recursul Serviciului Fiscal de Stat, Direcția generală administrare fiscală a municipiului Chișinău, casează integral decizia instanței de apel și menține hotărârea primei instanței prin care acțiunea în contencios administrativ intentată la cererea de chemare în judecată a lui Anatolie Culicov a fost respinsă ca neîntemeiată, reieșind din prevederile art. 94 alin. (1) și art. 96 alin. (1) și (1¹) Cod de procedură civilă, instanța de recurs conchide că nu este temei legal pentru compensarea cheltuielilor de judecată pentru Anatolie Culicov, ceea ce impune casarea și deciziei suplimentare din 27 mai 2020 a Curții de Apel Chișinău prin care au fost încasate de la Serviciul Fiscal de Stat cheltuielile de asistență juridică.

Pentru motivele expuse, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a admite recursul, a casa integral decizia și decizia suplimentară a instanței de apel și a menține hotărârea primei instanței.

În conformitate cu art. 248 alin. (1) lit. c), art. 248 alin. (2) Cod administrativ, completul specializat pentru examinarea acțiunilor în contencios administrativ al Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ lărgit al Curții Supreme de Justiție

d e c i d e:

Se admit recursurile depuse de Serviciul Fiscal de Stat, Direcția generală administrare fiscală a municipiului Chișinău.

Se casează integral decizia din 26 februarie 2020 și decizia suplimentară din 27 mai 2020 a Curții de Apel Chișinău și se menține hotărârea din 24 decembrie 2019 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani, în cauza de contencios administrativ, la cererea de chemare în judecată depusă de Anatolie Culicov împotriva Serviciului Fiscal de Stat privind anularea actului administrativ.

Decizia este irevocabilă.

Președintele ședinței,
judecătorul

Tamara Chișca-Doneva

judecătorii

Maria Ghervas

Nina Vascan

Nicolae Craiu

Victor Burduh